

De broer van Katrien Van Rie (41) pleegde zelfmoord, en zij vond achteraf geen hulp

'Hij was weg, plots en voorgoed'

Nadat Katrien Van Rie haar broer verloor die zichzelf van het leven ontnam, vond zij maar moeilijk een luisterend oor.

Credit: Yann Bertrand

BRUSSEL

Peter (25) had alles. Hij was verstandig, knap, populair en had sinds zijn veertiende liefjes. En toch kon hij niet meer. Met een jachtgeweer jaagde hij zich een kogel door het hoofd. Zijn drie jaar oudere zus vraagt zich af of er genoeg hulp is, ook voor wie achterblijft.

CATHERINE VUYLSTEKE

De tragische feiten speelden zich dertien jaar geleden in het Oost-Vlaamse Maldegem af, aan de vooravond van Sinterklaas. "Eigenlijk wist ik al heel lang dat dit zou gebeuren", meent Katrien. "Peter kon niet met zichzelf leven. Hij was bijzonder zelfdestructief, had een negatief zelfbeeld en kon niets relativëren. Als kind was mijn broer introvert, hoogbegaafd en motorisch houderig. Ik heb altijd voor hem gezorgd, we hadden een geweldige band.

"De echte problemen begonnen toen hij veertien was. Peter liet zijn haar groeien, rookte, dronk, had een vriendin en wilde niet meer naar school. Eerst zeiden mijn ouders dat hij zich niet zo mocht aanstellen. Hij hoorde te studeren, vooruit te komen in het leven, zich te gedragen als een normaal mens. Maar dat lukte niet. Vervolgens werd een serotoninetekort vastgesteld en toen kreeg hij allerhande medicijnen. Kalmerende middelen, Prozac ook, een krachtige cocktail van dingen. Teveel, voor zo'n jonge kerel. Hij liep met zijn hoofd tegen de muur. En wij met hem. De opnames volgden elkaar op, maar we werden nergens geholpen.

"Misschien is er soms geen hulp, bedenk ik nu. Was er wel een leven voor Peter? Er zijn momenten waarop ik denk dat hij verder had gekund als hij die periode was doorgekomen. Of hij in staat zou zijn geweest tot geluk, dat weet ik niet. En moet het dan nog?

"Mensen zeggen soms dat zij die over zelfdoding spreken, er niet toe overgaan. Dat is dus niet waar. Alleen, dat besef maakt nog niet dat je het kan oplossen. Mijn broer is niet impulsief te werk gegaan. Heel minutieus heeft hij dit alles gepland, van bij de aanschaf van het jachtgeweer dat hij het huis binnen moest smokkelen, tot aan dat vreselijke schot om vijf uur 's ochtends. Ik was 28, pas getrouwd en net moeder geworden. Het telefoontje van mijn vader maakte een einde aan mijn zorgeloze leven. Op slag was ik tien jaar ouder.

Recht op afscheid

"Ik was boos op Peter, heel erg boos. Hij vertrok en liet mij met de boel achter. Zo egoïstisch. Ik ben er zeker van dat hij niet beseefte wat de impact van zijn daad was, dat mijn ouders er kapot van zouden zijn. En ook bij zijn dood zijn er veel fouten gemaakt. We waren overgeleverd aan de politie en de begrafenisondernemer, terwijl je op zo'n moment eigenlijk een psycholoog nodig hebt. Die had kunnen uitleggen dat het belangrijk is dat de familie de overledene mag zien. Met zijn vijven hebben ze me ervan weerhouden dat ik het laken van de brancard zou opheffen, toen die dertien uur na Peters dood uiteindelijk naar buiten werd gedragen. Ik begrijp dat ze hem zwaar zouden hebben moeten opkalfateren. Maar zelfs al zie je niet meer dan een omzwachteld gezicht, je bent in staat om afscheid te nemen. Wij kregen die kans volstrekt niet. Hij was weg, plots en voorgoed en in mijn hoofd raasden de beelden van Peter twee weken eerder. We zitten aan tafel, praten, doen gewone dingen. En dan niets meer. Ik kon die feiten niet met elkaar rijmen en dat maakte de aanvaarding veel moeilijker.

"Ik had een enorme behoefte om erover te praten maar tegen de tijd dat je er voor de vijfde keer over begint, draait iedereen zich weg. Met mijn moeder kon ik het er niet over hebben want zij had teveel verdriet. Mijn vader, een ingetogen, teruggetrokken man, sprak er niet over en de omgeving had er op de duur nog maar weinig zin in. Ik heb mezelf gedwongen om te aanvaarden dat mensen die geen dergelijke ervaringen hebben, dit verdriet niet kunnen begrijpen en dat hen niets te verwijten valt.

Therapie

"Daarom ben ik vier jaar lang in gesprekstherapie gegaan, om alles op een rijtje te zetten, om in het reine te komen. Om te weten ook dat niemand schuld treft en om niet meer boos te zijn. Dat heeft gewerkt. Nu mis ik Peter, hij is veel dingen voor me, maar ik voel hem het meest in zijn mooie gedichten. Er hangen er een paar ingelijst in mijn woonkamer.

"Op het kerkhof is mijn broer voor mij niet. Ik kom er nooit. De laatste keer dat ik er kwam, was op de dag van zijn crematie. Toen zijn as werd uitgestrooid, begon ik tot ieders ontzetting te lachen.

"Mijn ouders zijn een paar jaar na zijn dood met hun zaak gestopt en daarna verhuisd naar zee. Moeder vond er een nieuwe job en ging bij een zelfhulpgroep. Ze hebben er mee leren leven, wij allemaal."